

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„KOROŠKI SLOVENEK“
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.
Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Pol. in gosp. društvo
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

List
za politiko, gospodarstvo
in prosveto

izhaja vsako sredo.
Stane četrletno: 1 šiling,
celoletno: 4 šilinge.
Za Jugoslavijo
četrletno: Din. 25—
celoletno: Din. 100—
Pozamezna številka 10 grošev.

Leto VI.

Dunaj, 28. aprila 1926.

Št. 17.

Pogodbe.

Delo locarnskega duha, da se uporabijo mirovna sredstva za rešitev sporov, se nadaljuje in sklepajo se po Evropi miroljubni pakti med posameznimi državami. V ospredje silijo zlasti slovanske države, ki rabijo za svojo potrebno notranjo konsolidacijo zlasti miru in upoštevanja mirovnih pogodb. Sredstvo za miren razvoj so razsodiščne pogodbe, v katerih se dve državi za določen čas pismeno obvezeta, da poravnata vse nastale spore mirnim potom, one spore pa, ki se diplomatskim potom ne morejo uravnati, reši posebna poravnalna komisija. Kot višja inštanca je dogovorjeno posebno razsodišče, vendar je oblika dogovorov še podvržena želji pogodb sklepajočih držav.

Ravno v zadnjem času so se vršila takšna pogajanja v skoro vseh državah srednje Evrope, ki imajo primeroma največ spornih točk, nastalih vsled novih mej. Poljska in Češkoslovaška, ki sta imeli nekdanj resne, akoravno ne krvave razmejitvene spore, sta podpisali pogodbo v Pragi, ki je važna radi tesnega zblizanja obeh slovanskih narodov. Ob tej priliki se je posebno povdarjala skupnost kulturnih, gospodarskih in narodnih interesov bratskih narodov in ta čin je imel gotovo višji značaj nego samo pogodbeni, ker je izrazil nedvomno slovansko čustvovanje. Ta pogodba za ohranitev miru je važna zlasti za vzhod, ki se še vsled nestalnih razmer v Rusiji ne more smatrati mirnim in neogroženim, in samo močna Poljska more zadržati naval bolševizma.

Slovanski blok, kakor nazivajo nekateri to zblizanje, je pa važen raditega, ker se pojem izključno slovanske politike le redko čuje in mogoče bo to prvi korak za realno vseslovansko skupnost v politiki. Poljaki so na žalost v prejšnji monarhiji stali pod vplivom Nemcev in mnogokrat preprečili slovensko-

češke načrte. Sedaj pa se svobodne slovanske države družijo in vežejo v stvarnih potrebah, in čustvenih nagibih in v ospredje stopa volja Poljske, približati se Češki bolj kot do sedaj. Skupni smoter je mir v Evropi, da se učvrsti političen red, ki se naslanja na spoštovanje pogodb in odločitev Društva narodov. Mnogo je pripomogla k temu približanju Češkoslovaška, ki je v zadnjem zasedanju Društva narodov podpirala željo Poljske, da doseže stalen sedež in se celo odrekla svojemu v prid Poljski.

Po tem koraku se bo Poljska tudi lažje odločila pristopiti Mali antanti, ki bo na sestanku na Bledu meseca junija gotovo zopet obnovila potekajočo pogodbo. Poljska v okvirju Male antante pa bi znatno povečala njen vpliv in število prebivalcev bi naraslo na skoro 70 milijonov, torej prekosilo število Nemčije. Mala antanta pa ne ogroža nikogar, ker je ustanovljena na temelju pogodb, ki zagotavljajo nedotakljivost meja, in je članica Društva narodov, za srednjeevropski mir tedaj neobhodno potrebna. Težko je stališče Male antante napram Rusiji, ki noče priznati ropa Besarabije po Rumuniji, kar je tudi vzrok, da se Rusija pravno s strani Male antante ne prizna.

Nemčija se skuša približati Rusiji in je sklenila v to svrhu pogodbo, po kateri si obe državi obljubita, v slučaju napada od katerekoli strani ohraniti nevtraliteto, vendar pa se ne misli in ne more odmakniti Nemčija od zapadnih držav, na katere je navezana. Do tesnejše zveze ne pride radi protesta velesil, ki predbacivajo Nemčiji, da ne more biti na eni strani vezana na locarnsko pogodbo, na drugi strani pa se vezati z državo, ki ni niti članica Društva narodov. Pod tem pritiskom je morala Nemčija izjaviti, da išče z Rusijo samo gospodarske stike, ki so ji za obstoj potrebni.

Rusija hodi svojo pot in sklepa razsodiščne pogodbe s sosednimi državami, z Litvansko in skandinavskimi državami in hoče

na ta način ustvariti protiutež proti Locarnu. Njen vpliv pa je v Aziji mnogo večji in se v zadnjem času uspešno umešava v kitajske razmere. Mogoče je prav, da se pusti Rusija v miru ali slej ko prej bo morala tudi Mala antanta rešiti zmedeno stanje naziranj in zavzeti jasno stališče.

Avstrija je sklenila s Poljsko razsodiščno pogodbo, kateri sledi trgovinska. Gospodarski stiki pa se vzdržujejo z vsemi državami. Rumunija hoče skleniti slično pogodbo z Italijo in je pripravljena se pogajati celo z Rusijo, ako se ji zajamči pravica na Besarabijo. Značilno je, da se brani Italija podpisati pogodbo, nanašajočo se na to kočljivo točko, samo da se ne zameri Rusiji.

Bolgarska deluje naprej na notranji učvrstitvi in se skuša politično in gospodarsko približati sosednim državam. V kratkem se sklene prometna pogodba z Jugoslavijo in kongres akademskih klubov za Društvo narodov na Balkanu bo gotovo deloval v smislu zblizanja narodov.

Slovenska avtonomija.

„Cillier Zeitung“ priobčuje radi važnosti celoten članek iz peresa Scheichelbauerja, katerega nazivlja najposobnejšim celovskim publicistom. Jedro celega vprašanja je šolstvo, katero se reši ali z javnimi ali s privatnimi šolami. Predpogoj za javne manjšinske šole je, da se zgrabi oni del ljudstva, kateri jih želi, in ki je pripravljen tudi na materijelne žrtve. To pa se odloči potom nacionalne samoodločbe na ta način, da se vpiše vsak Slovenec kot nacionalni Slovenec v volilni imenik. Organi bi bili člani krajni šolski sveti, a za financiranje bi skrbela dežela v proporciju in v slučaju primanjkljaja oni, ki si šolo želijo. Učilo bi se po utrakvističnem načinu po domačih učiteljih,

PODLISTEK

Reberški Ožbej:

Zadnji vitez Reberčan.

Zgodovinska povest.

(Nadaljevanje.)

„Seveda sem mu obljubil, bodi vesela, da dobiš tako čvrstega ženina.“

„Oče,“ krikne Manica. Več pa ne more govoriti.

„No Manica,“ pristopi Ivan mlajši, da je čutila njegov dih, „ne bodi tako prestrašena kakor srna, saj se že dolgo poznavava.“ Hotel jo je prijeti za roko, a hitro mu jo je izmaknila. Ivan je postal rdeč kakor kuhan rak in ni vedel, kaj bi rekel, ker kaj takega ni pričakoval.

Oče Ivan se je jezno namrdil in rekel vitezmu Nikolaju: „Je pač nežna golobica, še ni skusila dosti na svetu, pa se bo že privadila.“

„No, Manica,“ vspodbuja jo oče, „ne drži se tako čmerikavo, moja želja je, da vzameš viteza Ivana, ki ga je nedavno še cesar odlikoval.“

„Ne silite me,“ odvrne plaho Manica, „sem še premlada, premisliti si še moram.“

„Kaj boš premišljevala, odrasla si, čemu boš čakala, sedaj je prilika, mogoče nikoli več.“

„Oče, ne mučite me,“ ugovarja jokaje Manica, „jaz Ivana premalo poznam.“

„Prazen izgovor, saj ni prišel iz tujih krajev,“ zavrne oče že bolj osorno.

„Manica, dobro ti bo pri nas,“ vmešava se Ivan starejši, „in daleč ne boš od doma.“

„Reberčanov nihče ne mara,“ reče odločno Manica, „takega moža bi ne mogla ljubiti.“

„Kaj,“ zarolni oče Nikolaj, „kdo to tebe vpraša, morala ga boš ljubiti, jaz to zahtevam.“

„Ne morem, rajši umrem,“ vikne Manica v skrajnem obupu.

„Morala ga boš vzeti, še ta mesec bo poroka.“

„Oče, še enkrat rečem, ne morem.“

„Neubogljiva stvar, te že naučim, takoj roko ženinu, če nočeš, da me do skrajnosti razsrdiš.“

„Nikdar,“ reče Manica s posebnim povdarkom, se pogumno vzravna in hoče oditi.

Vitez Nikolaj jo jezno potegne nazaj. „Ne odideš mi prej, dokler ne izpolniš moje volje, protivila se mi ne boš, takoj privoliš v zaroko.“

„In če me na licu mesta usmrtili,“ vzklikne Manica, „rajši trpim vse muke, kakor bi se udala temu roparju.“

„Dovolj je,“ sikne Nikolaj in udari z nogo ob tla, še rada ga vzameš, toda pri tej trdovratnosti se mi dozdeva, da imaš drugega v mislih. Gorje ti, to ti izbičem takoj iz glave.“

„Prav Imate stric,“ pravi Juta, ki stopi v tem trenutku v sobo in prezirljivo pogleda Ma-

nico, ki se je vsa trepetajoč sesedla na stol; ne bi mislila kaka hinavka je.“

„Kaj klepetáš,“ zarolni nad njo Nikolaj.

„Ne hudujte se, pa meni se smili Ivan, ki misli, da je Manica takšna kakor se dela.“

„Kaj veš, govori,“ zavpije nad njo Nikolaj vedno bolj razjarjen.

In Juta začne pripovedovati, da se je Manica seznanila z Manfredom iz Podgrada in da se je z njim sestajala v Apačah pri patru Anzelmu in da je še pretekli teden imela z njim sestanek. Večno ljubezen mu je obetala in objemala sta se, kakor bi bila že poročena, konča Juta porogljivo.

Nikolaj skoči besen pred Manico, ki je sedela sključena v stolu in držela glavo v trepetajočih rokah.

„Ali si slišala, ti nesramnica, kaj pravi Juta, ali je res,“ besni Nikolaj, da mu letijo same jeze pene iz ust, „govori, če ne...“ In zamahnil je z roko, da bi udaril svojo hčer, a v tem trenutku prestriže udarec Krištof, ki je priskočil, ker se mu je nazadnje Manica le smilila.

Manica je ostala nema in samo tiho vzdihovala.

„Tedaj resnica,“ zakriči Nikolaj, da je odmevalo po dvorani, „ta cepin si predrzne laziti za teboj, na mestu ga ubijem, če ga do- bim.“ Ves iz sebe koraka po sobi gor in dol.

Ivan videč, da Manica nima volje mu slediti na Reberco, stopi k njej in reče: „Manfre-

ker je na ta način izključeno vsako državno-nevarno delovanje.

Ustvariti se hočejo celo kulturne občine, ki bodo omogočile Slovincem svojo lastno upravo, ako se zgledi v ta namen vsaj ena petina. Za domoljubne Slovence pa se morajo seveda ohraniti vse sedanje pravice in utrakvišična šola. Scheichelbauer je mnenja, da je s tem dan temelj za rešitev problema. Država in ljudstvo namreč lahko slonita na različnih koreninah, v sredi države se lahko razvija tuji element brez nevarnosti za državno avtoriteto. Narodu, kateremu se da kulturna lastna uprava, nima vzroka, šiliti preko meje in ne potrebuje za razvoj pripadanje k nacionalni državi. To se mora na Koroškem upoštevati...

Malo se že treznijo nemške glave, ki so ravno s svojo šolsko politiko, sloneč na Schulverein, Südmarki, upropastile simpatije tujih narodov. Kratkovidnost je, ako še le sedaj deloma spoznavajo zlo, ki so ga sami sejali in katero rodi plodove na tujih tleh. Za naše razmere pa še davno ni razčiščen položaj in pojem manjšine se v nemški javnosti različno tolmači. Izgleda, kakor bi kljub večnemu zatrjevanju o enotnosti koroškega prebivalstva naenkrat videli dve manjšini, ki se morata zadovoljiti. Po jeziku pa se Slovinci in nemškutar gotovo ne razlikujeta, tudi po kulturi ne, ako pa se vzame za merilo notranjo prepričanje, pripadnost k stranki, se pa manjšina lahko na neštete kosce razdrobi. V tem slučaju pa ima Mussolini prav, ako napravi iz tirolskih Nemcev zveste Italijane, ker bodo v toku časa gotovo menjali notranje prepričanje, akoravno se mogoče ohrani jezik.

Jasno je, da hočejo Nemci nekaj ustvariti, kar bi koristilo njihovim manjšinam v tujih državah, kar bi pa za nas koroške Slovence ne pomenilo nič drugega kot asimilacijo z nemškim življenjem. Mi bi naj bili stremen, po katerem se vspe neška manjšina na konja, a Slovinci bi obležali — v blatu.

Pri ustvarjanju in reševanju tega perečega vprašanja bo treba mnogo previdnosti in poudarjenosti in mi v tem oziru zaupamo voditelju naše stranke. Z nemško-nacionalne strani ne vlada za avtonomijo nobeno resno, za nas sprejemljivo razpoloženje, kar se razvija iz dejstva, da prepričujejo nešteti nemški učitelji in agenti slovensko javnost o nesmiselnosti teh zahtev, to se vidi na tilhem nabiranju nemških nacionalnih organizacij, ki pod patronanco vlade napravijo papirne postavbe iluzorične, to se vidi na nemški nestrpnosti, ki ne trpi Slovence niti v svoji službi.

Bratje in sestre ne spite!

da si le izbij iz glave, gorje mu, če bo še lazil za teboj. Maščujem se še za to, kar je storil meni, sicer pa ti ni zvest, samo za norca te ima."

„Lažeš,“ vzravna se Manica naenkrat, „Manfred je plemenitaš skoz in skoz in le nje-ga ljubim iz celega srca do zadnjega vzdihljaja, a ti si lopov,“ in sune Ivana od sebe, ko je hotel položiti roko okoli njenega pasu.

„Tako, še dejansko žali mojega bodočega zeta,“ zarjove Nikolaj, „dovolj imam, v temni-co s teboj in tam ostaneš, dokler se ne omeh-čaš. Rajši te pustim umreti, kakor bi te dal ti-stemu ničvrednežu iz Podgrada.“

„Oče, usmilite se me, ne morem nič za to, da ljubim Manfreda, žal vam še bo, da tako ravnete z menoj.“

„Molči, ničrednica, hajdi v ječo!“ Reki jo je zgrabil za roko, jo vlekel po stopnicah čez dvorišče v stolp, kjer so bili zapori, jo pahnil v pol temno sobo, zaklenil duri, vzela ključke k sebi in odšel.

„Tako, tukaj boš, nehvaležna hči, dokler te ne sreča pamet, boš že postala krotka, ha—ha,“ govori Nikolaj in odhaja s težkimi koraki.

„Prestrog si bil, oče Nikolaj,“ pravi Krištof, „z lepim bi se dalo več doseči.“

„Kaj ti veš,“ reče osorno Nikolaj, „dekla mora ubogati in če ne, me še spozna“ in v jezi je spraznil cel kozarec vina.

Juta je prinesla kosilo, a nobenemu ni nič dišalo. Bili so vsi tihi in zamišljeni.

(Dalje sledi.)

POLITIČNI PREGLED

Koroške želje. Dne 12. aprila se je zglasila pri zveznem kanclerju dr. Rameku deputacija merodajnih činiteljev koroške deželne vlade in predložila nekatere zahteve Koroške. Deputacija je zahtevala dograditev tretjega nadstropja na poslopju deželne vlade, višje prispevke za gramoz za vzdrževanje in popravo državnih cest, kritje stroškov za preložitve ceste čez Grebinsko goro med Grebinjem in Labudsko dolino, za novo sodišče v Št. Vidu ob Glini in Beljaku. Popraviti se mora deželno sodišče v Celovcu, dozidati celovška gimnazija, nabaviti orodje za regulacijo Zile itd. Zensko pridobitno društvo v Celovcu naj bi se podržavilo, gledališče potrebuje podpore in na vzhodno železnico deputacija seveda tudi ni pozabila.

39. mesečno poročilo. Listi objavljajo 39. poročilo generalnega komisarja dr. Zimmermanna, ki obsega čas od 15. januarja do 15. februarja. Veseli se nad uspehom, ki ga je dosegel s tem, da je bil dovoljen za povzdigo mlekarstva v Avstriji visok kredit. Po njegovem mnenju bo narodno gospodarstvo s tem izredno mnogo pridobilo. Poleg tega bi potrebovalo gospodarstvo še druge kredite. Dobivanje teh kreditov pa bi se moralo posebej organizirati. V februarju je dal v smislu ženevskih dogovorov za investicije produktivnega značaja 6,36 milijonov šilingov, predujma v januarju in februarju 11 milijonov in poleg tega še 550.000 šilingov za lani izvršena elektrifikacijska dela. Manj zadovoljen je z odpuščanjem uradništva. Število se v februarju ni znižalo, kakor bi se moralo, temveč bilo je 21 oseb nanovo sprejetih. Vlada navaja, da imajo nekatere upravne enote premalo uradnikov. Primanjkljaj trgovinske bilance se je nekoliko zmanjšal in to vsled tega, ker je padel uvoz predmetov iz drugih držav.

Gospodarska konferenca nasledstvenih držav. Generalni komisar dr. Zimmermann, ki se je stalno naselil na Dunaju, namerava jeseni sklicati na Dunaju gospodarsko konferenco vseh nasledstvenih držav v svrhu razprave o prometnih in carinskih olajšavah za Avstrijo. Dobiti hoče za to sklicanje pooblastilo Društva narodov.

Mussolinijevi načrti na Balkanu. O bodočih političnih načrtih Mussolinija piše Jules Sauerwein v „Matinu“: Politika Francije in današnja politika Italije sta v svojih naziranjih tako različni, da se zdi, da je diplomatski boj med obema neizogiben. Francija je za ohranitev sedanjega stanja in za zagotovitev miru z razširjenjem locarnske politike. Italija pa se ničesar bolj ne boji kot ustaljenja političnih razmer. Mussolini je iz narave sovražnik Nemcev. Dokler bo obdržal moč, ni pričakovati političnega zblizanja z Nemčijo. Samo če pogajanja v Locarnu in Društvu narodov ne bi imela uspeha, bi se Nemčija in Italija avtomatično druga drugi približali, že zato, da bi se zedinili glede Avstrije. Z priključitvijo Avstrije k Nemčiji se je Mussolini dolgo bavil. Dolgo je mislil na razdelitev Avstrije med Italijo, Jugoslavijo, Madžarsko in tudi Češkoslovaško. To idejo je začasno opustil kot neizvedljivo, vendar pa jo ima še vedno v rezervi. Nato je sklenil Mussolini postati protektor Male antante. Dr. Ninčić je hotel podpisati varnostno pogodbo, če bi Italija in Francija prevzeli garancijo, Mussolini je takrat naznačil, da prevzame garancijo ali Francija ali Italija, nikakor pa ne obe skupaj. Na Balkanu čaka Mussolini na ugodne prilike in misli morda na razdelitev Albanije. Ni dvoma, da se je Italija sprazumela z Anglijo glede interesne sfere v Abesiniji. Sauerwein svetuje Franciji in Angliji, naj si nanovo razdelita kolonialne mandate, ki so pripadli posameznim državam z versaillesko mirovno pogodbo in naj vse ali vsaj en del odstopita Italiji in Nemčiji.

Vladna kriza na Poljskem. Že dolgo napovedana vladna kriza na Poljskem je končno izbruhnila. Da se to že preje ni zgodilo, je preprečil samo ozir na zunanje dogodke, ker se ni hotelo z vladno krizo oslabiti položaja Poljske. Po neuspehu v Ženevi pa je ta vzrok odpadel

in prišlo je do krize. Socijaldemokrati so izstopili iz vlade, ker se niso državni izdatki tako znižali, kakor so oni zahtevali. Vlada je hotela sicer njih zahtevi ustreči, padec poljske valute pa je to onemogočil. Splošno se sodi, da pride polagoma na krmilo uradniška vlada, desničarski krogi pa propagirajo misel diktature. Odstavka vlade ni bila sprejeta. Vlada ima voditi posle še naprej, dokler se ne rekonstruira.

Turčija mobilizira. Turčija je poklicala pod orožje troje letnikov. Turčija mobilizira zato, ker ji baje preti napad Italije. Med Grčijo in Italijo je sklenjena pogodba, ki je po turških vesteh naperjena proti Turčiji. Razburjenje se v turških političnih krogih ni poglelo, četudi je italijanski poslanik v Carigradu dementiral, da je bila sklenjena grško-italijanska pogodba. Turčija bo znala proti italijanski in grški pohlepčnosti svoje meje hraniti.

Peking v rokah Čangsolina. Brez boja je bil osvojen Peking, glavno mesto Kitajske, od čet bivšega cestnega roparja Čangsolina. V mestu vlada red in ropanja se ne vrše. Čangsolin je naročil sovjetskemu poslaniku Karahanu, da takoj zapusti Peking, ker ga bo drugače aretirati.

DOMAČE NOVICE

Nekoliko pobude. Koroški Slovenci smo politično organizirani pri Političnem in gospodarskem društvu za Slovence na Koroškem. Pol. društvo se bori za naše politične in gospodarske pravice. Mi hočemo, da se z nami postopa kot z enakovrednimi državljani. Nočemo, da bi se z nami postopalo kot z državljani manjvredne vrste. Nočemo biti hlapci, ampak hočemo, da imamo v državi kar imajo Nemci: iste pravice, enake dolžnosti. Povsod: v šoli, uradu, v cerkvi. Naše zahteve niso pretirane, ampak take, ki so pravične in nam gredo že po naravi. Od teh pravic ne odnehamo niti za korak. Politično društvo se bori, da se te pravice uveljavijo. Mi pa moramo pol. društvo podpirati. Pristopiti moramo vsi polnoletni državljani kot člani. Moramo tudi nekaj žrtvovati. Plačati moramo članarino. To je naša dolžnost. Agitirati moramo za naš list „Koroški Slovinci“. V vsako slovensko hišo mora naš list. Naročnino moramo tudi plačati. Da bo list res naš, moramo v list tudi dopisovati. Iz vseh naših krajev mora biti polno dopisov. Ob vsaki priliki moramo zbirati za tiskovni sklad. Brez žrtev ni uspehov. Učimo se od drugih, kaj ti žrtvujejo za svojo stranko. Mi moramo mnogo žrtvovati, ker nas je malo. Delo, žrtve in zvestoba bodi naše geslo.

Pevska društva. Ali bi ne bilo lepo, da bi se zopet strnila in poživila pevska društva, zlasti v krajih, kjer se ne morejo iz tehničnih ali malomarnih ozirov prirejati igre? Od predvojnne dobe do sedaj je petje na žalost jako ponehalo in stari ljudje se bridko pritožujejo nad mladino, ki noče izkoristiti ta božji dar. Lepše bi bilo, da bi fantje v gručah zapeli pod oknom ljubice „Luna sije, kladvo bije“, kot da se drug drugega izogibajoč klatijo s črnimi nameni po temni noči. Mešana pevska društva pa bi izborna nadomeščala igre, oz. jih izpolnila v veselje poslušalcev. Lokalne organizacije bi se potem strnile in na tem in onem mestu pokazale svoje znanje, kot se je godilo pred vojno. Sami si moramo ustvariti lepšo življenje in imeli ga bomo.

V zavodu šolskih sester v Št. Rupertu pri Velikovcu se konča gospodinjstva šola 15. maja. Od tedaj se sprejemajo dekleta, ki se želijo izuriti v raznih ročnih delih, v šivanju ali v kuhinji. Od meseca novembra naprej pa je zopet gospodinjstva šola. Plača po dogovoru.

Anton Foerster umrl. V soboto 17. aprila je umrl v Novem Mestu v Sloveniji Anton Foerster, starosta slovenskih glasbenikov. Rojen je bil l. 1837. v Osenicah na Češkem. Izpolnil je torej 88 let življenja. V mladosti je študiral pravo, potem pa je dal postavam slovo in se ves žrtvoval glasbi. Pri ljubljanski stolnici je bil 41 let voditelj petja. V celi tisti dobi je vztrajno delal za prepoved cerkvenega petja. Osvobodil je slovensko cerkveno petje

tujega vpliva. Pri tem je seveda naletel skrajna hud odpor in prišel v zamero na raznih straneh. Slava njegovemu spominu!

Pevec. Glasilo Pevske zveze. Izšla sta marčeva in aprilova številka v enem sešitku. Zanimiv članek podaja Herbert Svetel o dihanju pri petju, Bajuk razpravlja o pevskem imenstvu, Savinšek predstavlja glasbo kot važno socialno činjenico. Člankom sledijo vesti iz pevskih organizacij, o novih skladbah, iz glasbenih listov itd. V glasbeni prilogi je ponašljen A. Foersterjev moški zbor „Večerni ave“, objavljena prikupljiva Hochreiterjeva „Uspavanka“ za mešani zbor, Dolinarjeva „AveMaria“, Železnikov moški zbor „Dekle, zakaj si tak žalostno“ in začetek Mavovega mešanega zbora „Tunica“. „Pevca“ spretno urejuje prof. Marko Baiuk.

Bistrica v Rožu. Ko se zapoje na Bistrici slovenska pesem, se razburi nemčur v Plajberku. To je skoraj neverjetno, pa vendar gotova resnica. Marsikateri bralec si bo mislil, ja kako pa to, ko je Plajberk vendar skoraj 3 ure od tukaj oddaljen? No stvar je bila taka: V neki ugledni gostilni na Bistrici se nahaja v sobi kotichek, katerega so že pred dolgimi leti hudomušneži krstili z imenom Plajberk in to radi tega, ker se v tem kotu zmiraj igrajo karte. Nedavno pridejo v to sobo tovar. delavci, socialni demokrati, in zapojejo med drugim tudi nedolžno slovensko pesem. V Plajberku igra slučajno tudi Plajberžan karte in ta gospod se nad slovensko pesmijo razburi in zakriči: „To je izzivanje!“ Nekemu delavcu zavre slovenska kri in zabrusi temu gospodu pošteno v obraz in ta osramočen vtihne in postane miren. Ni nam znano, da bi se tukaj kak pravi Nemec čez slovensko pesem razburil, pač pa je naši odpadniki ne smejo slišati. No pa brez zamere, dragi prijatelj, saj vem, da tega niste vi krivi. Prišli ste kot slovenski fant nepokvarjen s Plajberka na Bistrico in da se sramujete in sovražite sedaj svoj materni jezik, so krivi drugi.

Kazaze. Na poročilo v št. 8. naj sledi še v dopolnilo iz župnijskih knjig nekaj statistike. Naša fara je stara polnih 56 let. V teh se je rodilo 907 otrok, 478 moškega in 429 ženskega spola, 559 zak. in 351 nezak. Počrez pride na leto 16 in $\frac{1}{4}$ rojstev; najmanj jih je bilo 8, največ 26 (l. 1921), v zadnjih 5 letih skupaj 96, kar ne kaže pojemanja ali padanja rojstev. — Poročenih je bilo 135 parov ($2\frac{1}{2}$ na leto); šestkrat ni bilo nobene poroke celo leto, druga leta pa jih je bilo po 1, 2, 3, pa tudi po 6, 7, 8; v zadnjih 5 letih skupaj 18. — Umrlo jih je pa 698, 54 več moških ko žensk. Počrez bi prišlo $12\frac{1}{2}$ mrličev na leto. Pobrala jih je pa smrt v letu največ 25 (l. 1874), 23 (1872), 22 (1883 in 1886), štirikrat po 17 (1920—21), 1875—78); 31krat po 11—20; 18krat po 6—10; samo lani se je zadovoljila s 4 (ženskami, vmes 1 otrok). Rojenih je bilo 200 več kot jih je umrlo, vendar je število duš sedaj komaj za kakih 20 večje (blizu 500) ko v začetku. Kam so zašli oni? Kako se ljudje še v tako mali fari porazgubé! Koliko je le še starih faranov, koliko že novih ljudi tukaj? Morebiti poizvem in drugokrat povem.

Rinkole. Preveč se je približal domačemu konju, hoteč ga udariti s šibo, triletni Klančnikov Lorej, a konj ni poznal šale. Udaril je Lovrička v obraz s kopitom, da mu je presekal zgornjo ustnico in pobil vse zobe v zgornji čeljusti. Po hitri zdravniški pomoči se mu obrača sedaj na bolje. Stariši, še enkrat, pazite na otroke, previdnost nikdar ne škoduje. — Umrli so pri svoji hčeri pri Klančniku na belo nedeljo pd. Pajšlarjev oče iz Vogrč. Pri delu slamnate strehe jih je zadel mrtvoud, katerega je sledila v desetih dneh smrt. N. p. v m.

Globasnica. (Ogenj.) Na Veliko nedeljo je postala kapelica sv. Rozalije, priljubljena božja pot vseh Podjunčanov, žrtev požara. Globašani so v pondeljek, ko so prišli k sv. maši k sv. Emi, vsi začudeni našli v duplini mesto kapelice le še žalostno pogorišče. Kar je bilo lesenega, je pogorelo, kip sv. Rozalije pa se je skoro popolnoma razsul, edino obraz se je ohranil več ali manj nepoškodovan. Kako je požar nastal, je do danes še nedognano, pač pa

Sreča v skodeli kave!

Kathreinerjeva Kneippova sladna kava

Vedno spet poživlja. Iža pijača! Zdrava in poceni!

33

se mnogo ugiba in tisti, ki mislijo, da je kdo pozabil v kapelici gorečo svečo, ki je prižgala nato mnogoštevilne vence, bodo imeli bržkone prav, zakaj da bi kak zlobnež nalašč zanetil priljubljeno svetišče, pač ni mogoče verjeti. Ker je bila kapelica sv. Rozalije priljubljena božja pot ne samo med Podjunčani, ampak tudi pri drugih Korošcih in ker je njena lega globoko v skalni duplini z okroglim oknom proti nebu svojevrstna, da bi daleč naokrog zastoj iskali podobne, in končno znamenito radi lepega razgleda proti Velikovcu, je naša iskrena želja, da se na tem mestu čimprej postavi nova kapelica.

Sele. Podjetna brata Leon in Valter Ehrlich sta dobila od okrajnega glavarstva dovoljenje, da zgradita ob potoku iz Hude jame blizu Hajnzičeve žage električno napravo, ki bo dajala 48 konjskih moči. Z delom so že pričeli. Napeljali bodo električno moč čez Koblo v vas k cerkvi in še dalje, če se zanjo oglasijo odjemalci. Ker imata v Borovljah lastno delavnico in moreta vse potrebno večinoma sama izvršiti, pravita, da bosta mogla oddajati moč ceneje kakor kake druge firme. Celo podjetje je popolnoma privatno in ni nobeden zavezan ali prisiljen vzeti elektriko. Kdor bo hotel električno moč kupiti, se bo z g. Ehrlichom zmenil in pogodil za ceno, kdor je pa ne mara, mu ne bo treba plačati niti groša. Zato je prazen tisti babbav, s katerim so nekateri strašili okoli po občini in po nepotrebnem razburjali ljudi. Dandanes svet napreduje in elektrika se vedno več rabi, zato pametni Selani temu napredku ne nasprotujemo. Želimo podjetnikoma, da svoj načrt srečno dovršita! — Gospodarske težave so pri nas vedno večje. Živinoreja in les sta glavni vir naših dohodkov. Toda živina nima cene, prodaja lesa pa tiči. Udarjen ni samo kmet, ampak tudi lesni delavci, ki pomalem ne bodo imeli dela. Davki pa se ne ustavijo. Kam bo to pripeljalo? Kje bom jemav...

Št. Lenart v Ljubelju. (Nastop novega pevskega zbora.) Znani so ljubeljski fantje kot dobri pevci. Zakaj bi ne prepevali tudi v cerkvi v slavo božjo? Naročil se je nov harmonij od firme „Cecilija“ v Solnogradu in je stal 800 šilingov. Pod vodstvom č. g. provizorja so se fantje po zimi začeli učiti not in ubranega petja. Radovedni so bili ljudje, kdaj bo novi moški zbor prvič nastopil in kako bo zapel. Prišla je Velika noč. Dekleta so okinčala cerkev in posebno še kor. Pri vstajenju je moški zbor nastopil prvič in izborno zapel. Ubrano petje in prijetni moški glasovi so dopadli vsem. Na velikonočni ponedeljek je zapel moški zbor v Zapotnici. Fantje, ostanite zvesti cerkvenemu

petju. S prvim nastopom ste pokazali, kako lepo znate prepevati. Naj bi zgled ljubeljskih fantov posnemali fantje po drugih župnijah.

Melviče. (Birna.) Po 14 letih je bila 13. IV. t. l. v naši mali župniji zopet škofijska vizitacija in birna. Dan poprej slovesen sprejem. Prezvišeni knezoškof so se pripeljali od Podkloštra preko Čaine in Št. Štefana z lastnim vozom tu sem. Zvonenje in topiči v Dulah so jih naznanili in kmalu so zadoneli tudi farni zvonovi. Pod cerkvenim hribom dajo Prezvišeni obstati ter gredo po strmem bregu naravnost proti cerkvi, kjer je stal slavolok z napisom: „Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem!“ Domači župnik jih lepo pozdravi, potem troje belo oblečenih šolaric, ki so zelo korajžno deklamirale pred škofom ter njim podarile šopek cvetlic, potem pozdravi g. župan knezoškofa, ki so prijazno odgovorile, češ: Zelo rad sem prišel v melviško župnijo in želim, da bi se ohranil medsebojni mir med vami! Sledil je sprejem v cerkvi, izpraševanje šolarjev, vizitacija cerkve; zvečer so si knezoškof ogledali tudi duško cerkvico, eno najstarejših v Ziljski dolini. Zjutraj ob 10. uri je bila sv. birna, h koji je prišlo 50 birmancev in precej ljudstva ter vsi gospodje duhovniki slovenske Zile, 8 po številu. Omeniti moramo še 2 lepi pridigi, in sicer pridigo knezoškofa, ki so posebno povdarjali, da bi ostali zvesti katoliški veri in se varovali naukov grabljivih volkov — brezvercev, in pridiga duhovnega svetnika gosp. Andreja Trupeja, ki so v res lepih, v srce segajočih besedah razložili faranom namen škofijske vizitacije, kakšno je predvsem versko življenje dotične župnije itd. Prisrčna hvala jim!

Št. Lipš. (Razno.) V cvetnem tednu se je vršila obnovitev misijona. Prav v obilnem številu so se ga udeležili ne samo žene in dekleta, ampak možje in mladenči, ki niso samo poslušali pridige, temveč skoraj vsi prišli k svetim zakramentom. Poleg ugodnega časa je pomagala gotovo vztrajna molitev in dobro premišljene pridige preč. g. misijonarja Jožefa Sečnika, za kar mu tukaj prisrčno zahvalo izrekamo k lepemu uspehu. — 7. IV. smo pokopali petindvajsetletno dekle, Pavlinovo Micko, ki je bolehalo že več let in na jetiki umrlo. Ker je bila družbenica, je imela jako lep pogreb. Družbenice domače in sosednih Marijinih družb so ji zapele na domu kakor na grobu v slovo in nesle jo in spremljale na kraj miru. Naj počiva v miru! — Zopet dobimo en zvon in sicer po zaslugi starih Smolnikovih očeta, ki so bili vedno velik dobrotnik cerkve in še sedaj 77 let stari pobirajo za zvon k podružnici sv. Andreja. Bog ohrani jih še mnogo let in daj nam veliko takih mož, ki bi bili polni ljubezni za lepoto cerkve in do svojega naroda. Bog jih živi!

Ledenice. Pred enim mescem nas je zopet zapustil in se podal nazaj v Ameriko naš rodoljub Tone Pinter. Pa to pot ni šel kakor prvokrat sam tje, vzel si je seboj svojo ženo Mojcko, roj. Božič. Prav posebno težko se je poslavljal Mojcka od svojih treh bratov in očeta in ko je zadonela pesmica „Bodi zdrava, sestra draga“, ni bilo očesa, da bi ne bilo solzno. Komaj so potekli trije tedni, že zopet je slovo, in sicer od pet naših fantov, ki so se podali v Kanado. Cela pečniška fara je bila zvečer 11. aprila zbrana na postaji in tako tužno je donela naša pesem kakor še nikdar. Nehote se je zdelo človeku tako težko kakor v časih, ko smo morali v svetovno klanje. Bog vedi, kako bo šlo našim rojakom tam v tujem svetu. Žalostna pa je resnica, da doma ne morejo dobiti dela, da bi mogli udobno živeti. Ko je pripeljal vlak, je vrela pesem „Oj hišica očetova, Bog živi te“. V spominu dragi pa, ki ste odšli, ostanete nam vsem, ker vemo, da Čenjakov Lipe, Ploščev Tome, Kvedrov France, Orgalistov Janko in Kajžnik tu niste imeli nasprotnikov. Bili ste vedno pošteni in trezni, zato nam je bilo še težje slovo. Upamo, da se zdravi v par letih zopet vrnete v domovino.

Loka pri Glinjah. (Smrt.) Tukaj je po težki bolezni umrl Jakob Juh, posestnik in tkalec, v 73. letu. Kdo v Spodnjem Rožu ni poznal skromnega moža, ki je drzal prejo vsako jesen

od vasi do vasi, da so gospodinje in dečle po zimski predle, on pa jim je tkal prt. Bil pa ni samo priden rokodelc, ampak tudi mož, karkoršnih čedalje bolj pogrešamo: prava stara korenina. Neustrašeno je nastopal za naše narodne pravice, zraven pa je bil pravi krščanski mož, ki je zvesto izpolnjeval tudi svoje verske dolžnosti. Skoraj pri vsakem pogrebu iz spodnjega dela fare je molil naprej za duše umrlih, zato je tudi njemu pri pogrebu zmolil dobri sosed z ravno istim rožnim vencem, s katerim je on spremljal vse svoje sovaščane, od njegovega doma do Glinje vse tri rožne vence. Pa kljub temu, da se je očitno kazal Slovenca, ga je imelo vse rado. Sai je bil priden in pošten. Z rokami si je prislužil toliko, da si je nakupil nekaj zemlje in si postavil lastni dom. Sose-dom pa je bil starošta in učitelj. Rad je čital slovenske liste „Mir“ in sedaj „Koroškega Slovenca“, Mohorjeve knjige, zraven pa si še izposojeval knjige v čitalnici. In kar je bral, je po zimskih večerih ali ob nedeljah pripovedoval svojim sosedom, ki so zelo radi zahajali k njemu vasovat. Zato pa je bil njegov pogreb veličasten. Od blizu in daleč so prihitali znanci mu izkazat zadnjo čast. Požarna bramba iz Glinj je bila zastopana polnoštevilno, domači pevski zbor je zapel svojemu nekdanjemu tovarišu zadnji pozdrav in domači č. g. župnik se ga je spomnil v toplih besedah in ga nam stavil za vzgled. Naj nam bo ta tihi mož vzor in bodrilo, kako naj ljubimo svoj narod, zraven pa vestno izpolnjujemo svoje verske in stanovske dolžnosti. Pokojnemu pa Večni daj obilno plačilo za vse, kar je dobrega storil sosedom!

Šmarjeta nad Pliberkom. Velikonočni zvonovi so zvonili. Veselili smo se in praznovali spomin vstajanja. Tudi narava se je prebujala iz zimskega spanja. Življenje in prebujenje povsod. Ali, usoda je neizprosna. V tem veselem razpoloženju so na velikonočno jutro zapeli šmarješki zvonovi žalostno pesem. In zvedeli smo, da je Bog iz nam nerazumljivih vzrokov odpoklical s sveta mlado Gosakovo ženo Leno. Niti eno leto ni bila poročena, zato je izguba za moža tem hujša in njegova žalost razumljiva. Možu naše sožalje, pokojni pa večni mir!

GOSPODARSKI VESTNIK

Seja deželnega kulturnega sveta dne 10. marca 1926.

(Konec.)

Gozdarstvo.

Dr. Stotter: Kulturni svet si je prizadeval, pospeševati napravo sadnih gozdnih vrtov, letos se je naročevalo neprimerno več gozdnih sadik kakor v minulih letih. Sadike so tudi zdatno cenejše, kakor iz zasebnih vrtov. Zdaj bo mogoče vsem dotičnim zahtevam kmetov vedno ustrezati. Prirejevali se bodo tudi gozdarski kurzi. S pomočjo gozdarske inspekcije bo že letos mogoče prirediti nekaj večdnevni gozdarskih kurzov; večtedenskih se letos ne more prirejeti, ker je gozdarsko o-sobje v gozdarski šoli zaposleno.

Supersberg: Treba, da sami skrbimo za pametno gozdarsko gospodarstvo. Najprej je treba sinove večjih posestnikov v kmetijski šoli o ti stvari poučiti. Od tega si več obetamo, kakor od gozdarjev, ki bi se za kmečke gozdove nastavliali, pa bi stali veliko denarja.

Washietl: Imamo nad 100 kmetijskih napredovalnih šol, v vsaki teh šol se lahko pozimi priredi nekaj gozdarskih predavanj.

Dr. Stotter: Predavanja se bodo prirejela v mescih marc, april, maj in v jeseni. Tako se pride tudi do sporazuma med kmeti in gozdarji.

Inž. Moser (gozdar): Zelo je pozdraviti, da se napravi vrtov za gojenje gozdnih rastlin. Potem bo treba, da si tudi semena sami poskrbimo. Vrt, ki se napravi v višini 400 do 1000 metrov, daje močnejše rastline kakor vrt v dolini.

Supersberg: Često se dogaja, da gozd raste do 50. leta, potem pa rast obstane.

To je posledica tega, ker seme za ta kraj ni bilo primerno, prišlo je iz kraja, kjer drevice svojo rast s 50 leti ustavi.

Kirschner: Pred vsem je treba kmete poučiti v cenitvi gozda, da ne bodo svojega lesa prodajali kar 50% pod vrednostjo.

Inž. Moser: Na državni vrt v Velceneku je prišlo zelo veliko naročil: Do zdaj se je letos naročilo 1,5 milijona sadik, v drugih letih samo 5—600.000. Ljudje žele čisto 4letne presajene rastline; takih nimamo, imamo le 3letne, ki se niso presajale, ali izkušnja je nas učila, da niso nič slabše.

Davki.

Dr. Stotter: Deželni kulturni svet je napravil na finančno ministrstvo vlogo, v kateri zahteva, da se k cenitvi dohodkov pritegne tudi kulturni svet. Razburjenje med kmeti je izredno hudo in treba bo poročati deželni finančni direkciji, da kulturni svet ni volje, naprej pogajati se in sodelovati v davčnih stvareh, ako se njegovih opravičenih nasvetov sploh ne posluša.

Dr. Stotter: Finančna oblast še nima nobenih navodil, a slišalo se je, da se bodo davkarje zadovoljevale s priprosto napovedjo. Kdor nima 42 milijonov dohodkov, sploh ni zavezan, delati kako napoved, kdor je trpel kako nezodo, naj to davčni oblasti javi. Dogaja se tudi, da ljudje dobivajo poštne čeke kot naročilo, da se plača davek, ki pa se sploh ne dajo čitati. Naj se taka davčna naročila vpošljejo kulturnemu svetu.

Kmetje naj bodo pozorni, da posestvo, ki nima za kmetijstvo obdelano zemljo več kakor 49 K čistega doneska, ne plačuje davka na blagovni promet, izvzemši slučaj, če gozd poseka. Vsega čistega dobička je lahko več, samo za svet, ki se orje in kosi, ne sme dobiček presežati 49 K.

Msgr. Podgorc pravi, da je čisto dobro, če tudi kmet kedaj udari s pestjo na mizo. Ko se kulturni svet posvetuje, drugi stanovi navadno ne verjamejo, kar se tu pove. Preveč je vse gospodarstvo zabredlo na levo stran, ne škodi prav nič, ako jo kmet porine na desno. Delovanje kulturnega sveta dobi tako nekaj več odmeva.

Občni zbor kulturnega sveta se določi za dan 34. aprila.

Cene v Celovcu. Žito: pšenica 43, rž 28, ječmen 34, oves 32, ajda 40, koruza 26, proso 36, kaša 64, grah 48, leča 48, zelen fižol 40, krompir 16 g, deteljno seme 4 Š za kg. Krma: sladko seno 10, kislo seno 8, slama 7 Š metercent. Zelje 60 g, goveja mast 8, sirovo maslo 5,60, prekajena slanina 4,20, sirova slanina 3,60, zabela 3,60 Š za kg. Smetana 4 Š, mleko 48 g liter. Jajce 15 g, kokoši 4 Š, race 7 Š komad. Živina: biki 1—1,20, plemenske krave 1—1,20, pitane krave 0,70—0,90, pitani prašički 2,30—2,60, plemenski rpašiči 3,10—3,20 šilingov za kilogram žive teže. Mehka drva, 30 cm dolga, 4,50, trda 5,50 Š za kvadratni meter.

Velikovski trg 21. IV. Cene: konji 400 do 1000 Š komad; biki 1—1,20, pitani voli 1,30 do 1,40, vprežni voli 1,10—1,20, krave 0,80—1, telice 1—1,20, teleta 1,80—2, plemenski prašiči 2,20—3, pitani prašiči 2,30—2,50, ovce 0,60—0,90, koze 0,40—0,50 Š za kg žive teže. Jajce 13—14 g. Sirovo maslo 4,80—5,20 Š kg. Žito: rž 27, fižol 30—35, oves 29, krompir 10 do 11 grošev kilogram.

Borza. Dunaj, 26. IV. Dolar 7,06, nemška marka 1,68, franc. frank 0,23, ital. lira 0,28, dinar 0,12, češka krona 0,20 Š.

Curich, 26. IV. Paris 17,32, London 25,17, New York 517,75, Italija 20,82, Berlin 123,27, Dunaj 73,07, Praga 15,34, Budimpešta 0,0072, Beograd 9,11.

RAZNE VESTI

Posledice germanizacije v Nemčiji. Uradni „Preussischer Pressedienst“ objavlja na podlagi zadnjega ljudskega štetja statistiko slovanskega prebivalstva v Nemčiji. Statistika dokazuje, da je germanizacija v Nemčiji na-

ravnost neverjetno napredovala. V ednajstih okrajih stare vzhodne Prusije je bilo naštetih leta 1925 samo še 43.000 Mazurov, dočim jih je bilo leta 1910 še 172.000. Zato pa je naraslo v isti dobi število oseb, ki so navedle nemški in mazurski jezik kot svoj materni jezik od 12.700 na 25.700. V 19 gornješlezinskih okrajih je padlo število Poljakov od 597.000 leta 1910 na 155.000 v letu 1925. Število onih s poljskim in nemškim učnim jezikom pa je naraslo od 51.000 na 374.000. V treh okrajih Porurja je tvorilo poljsko prebivalstvo leta 1910 še večino, leta 1925 pa je padlo na eno desetino vsega prebivalstva. Oni pa, ki so priznali nemščino in poljščino kot svoj materni jezik, tvorijo od ene tretjine do ene četrtine prebivalstva. Enako silno je padlo tudi število Dancev v Schlesswigu. V nobenem narodnostno mešanem okraju nimajo narodne manjšine več večine. Celó v Gornji Šleziji je priznalo samo 43 odstotkov prebivalstva poljsko, oziroma poljski in nemški jezik kot svoj materni jezik, dočim več ko 50 odstotkov prebivalstva samo nemščino kot svojo materinščino. Da so take velike izpremembe neprihodne, je jasno. Gospodarski in politični pritisk nemške vlade mora zato biti naravnost neverjetno silen, če je mogla germanizacija v nekaj letih tako silno napredovati. Uspeh germanizacije pa tudi kaže, da Nemčija niti najmanje ni poklicana nastopati kot zaščitnik narodnih manjšin in da je treba tudi njeno sicer lepo gesto o kulturni avtonomiji Dancev v Schlesswigu sprejeti z dvomom.

Pravila o nošenju prstanov. Angelški list piše: Če ženska nosi prstan na prstancu leve roke, pomeni, da je zaročena. Ako pa na mezinu, da hoče ostati samica. Prstan na kazalcu moške roke znači, da bi se nosilec prstana rad oženil, na sredincu, da je zaročen, na prstancu pa, da je poročen. Če ga nosi na mezinu, hoče ostati samec. Stari Grki so nosili prstane, v katerih so bila vrezana razna božanstva, češ, da jih to varuje pred vsem hudim. Stari Britanci so imeli na prstanih graviranega sv. Krištofa, da bi jih varoval boleznih in poplave, sv. Barbaro pa, da bi jih varovala nenadne smrti. V enajstem stoletju so bili v modi roženi prstani, ki so jih natikali na mezinec, kar naj bi nosilca varovalo božjasti.

Stare še dobro ohranjene orgle
s 5 spremenimi proda župnija
na Rebrci. Cena 1500 S. 47

1 kobila, 11 let stara,
z žrebetom
naprodaj ali pa v zameno s kravo. 49
Vprašati je pri p. d. Cice v Pokrčah (Poggersdorf.)

Hranilnica in posojilnica na
Spodnjih Krčanjah r. z. z n. z.
ima svoj

XIV. redni občni zbor

v nedeljo, dne 2. maja 1926
ob 4. uri popoldne
v hranilnični pisarni.

DNEVNI RED:

1. Odobrenje zapisnika o zadnjem občnem zboru.
2. Poročilo načelstva in nadzorstva.
3. Potrjenje računskega zaključka za leto 1925.
4. Prememba pravil.
5. Slučajnostni. 48

Ako bi ob določeni uri ne bilo dovolj navzočih članov, se bo 1 uro pozneje vršil drugi občni zbor, ki bo veljavno sklepal neglede na število navzočih zadružnikov.

K polnoštevilni udeležbi vabi ODBOR.

SLOVENC!

Pomnite, da smo bili
mi prvi na Koroškem